

Schriftlezing: Jesaja 28:1-22; 1 Petrus 2:1-10

Tekst: Jesaja 28:16

Gez. 171:1,2,3 (aanvangslied)

Ps. 119:34,35 (na wet)

Gez. 165 (na Jes. 28)

Ps. 34:3,5 (na 1 Petr. 2)

Ps. 118:8,9 (na preek)

Ps. 134:1,2,3 (bij bevestiging)

Gez. 161:1,2,3,4 (slotzang)

Gez. 119:1,2,5 (na ondertekening)

Gehouden te: Baflo, 13-05-12 (9.30 u.)

Thema: Wie gelooft weet van geen wijken

Gemeente van onze Heer Jezus Christus, broeders en zusters, jong en oud,

1. Onthaasten in de kerk

Geloven in God, is dat leven in slow motion? In een laag tempo?

In de vorige bijbelvertaling (NBG51) klinken de laatste woorden van ons tekstvers als een gezegde: *"Hij die gelooft, haast niet."*

Zo zeggen we het wel eens om onszelf of onze broeder of zuster tot enige rust en onthaasting te manen.

Wij hebben het als actieve gelovigen bijna allemaal ontzettend druk. We leven in hoog tempo in onze westerse wereld. Het moet allemaal snel, snel. We hebben ongelofelijke haast. Wat een stress geeft dat!

Goed als iemand dan tegen je zegt: "Zij die geloven haasten niet." We bedoelen dan: "Je mag het best wat rustiger aan doen. Je hoeft jezelf niet voorbij te lopen in de dienst van de Heer."

Daar heb je zelf niets aan. Daar lijdt je gezin onder. En de Heer heeft het ook niet nodig dat jij overspannen raakt. Want de zaak van de Heer hangt niet van jou en jouw inzet af. Schakel gerust eens één of meer versnellingen terug.

Als je in de maatschappij actief bent, heb je het gewoon druk. Je hebt je dagelijkse werk en je gezin. Als je daarnaast ook nog geroepen wordt om ambtsdrager te worden, dan kan de moed je in de schoenen zakken. En kun je je nog meer opgejaagd voelen. Met alle spanningen van dien. En frustraties, omdat je veel minder hebt gedaan, dan je wel wilde.

Rustig aan, dan breekt het lijntje niet. Dat zeggen we dan. Terecht. God gunt zijn kinderen en zijn knechten veel ruimte en rust. Alle rust van de wereld zelfs. Hij bracht zijn volk in het land van de rust, na de doodvermoeiende slavernij in Egypte en de tocht door de woestijn.

Rust, dat was de boodschap van de Heer voor zijn volk. Jesaja moet de mensen in Jeruzalem, die ook ongelooflijk druk zijn, daar aan herinneren. En aan wat zij met dat woord van de Heer hebben gedaan. Of niet gedaan.

*"Ooit heeft hij tegen hen gezegd:
'Hier is rust, hier vind je verpozing,
laat wie vermoeid is hier rusten.'
Maar ze weigerden naar hem te luisteren."* (Jes. 28:12)

Gods volk wilde niet luisteren naar de boodschap van de rust. Ze bleven elkaar opjagen. Ze gunden zelfs de vermoeiden geen rust. Met al hun ongehoorzaamheid aan de Heer. Zo raakte men vreselijk achter adem. Door eigen schuld.

Wil God het tempo van het leven van de gelovigen nu omlaag brengen met de woorden van onze tekst? Misschien wel ja. Namelijk, door ons aan hem over te geven in vertrouwen. Zonder dat we in de dienst van de HEER lui worden uiteraard. Als je ziet wat er allemaal op je afkomt, als gelovig kerklid, en als ouderling of diaken helemaal, dan kun je de neiging hebben om hard weg te lopen. Om te vluchten. Vooral wanneer je bedenkt, dat de oordelen van God over de wereld gaan. En dat het huis van God daarbij niet overgeslagen wordt.

Wat moet je dan? Kun je staande blijven en niet onderste boven raken van alles wat aan je rukt en trekt? Ja, dat kan. Namelijk wanneer je vast staat op stevige grond. Op de rotsbodem, op de hoeksteen die God zelf in Sion gelegd heeft, Jezus Christus. Dan mag je staande blijven, zelfs in de stormvloed van Gods oordeel. Dat wil de Heer ons vanmorgen zeggen in de woorden van onze tekst
Vandaar het thema van de preek:

Wie gelooft weet van geen wijken

2. Verrassende boodschap

Het is een zootje in Jeruzalem. De kerkleiding is een dronken kiek in de ogen van de Heer. Even erg als in Efraïm en Samaria. De priesters en profeten kunnen door de drank niet meer rechtuit lopen. Ze vallen om. Ze houden het nauwelijks op de been, als ze moeten rechtspreken. En de tafels liggen vol kots.

Ze slaan dronkenmanstaal uit, terwijl de dienst van de Heer nuchterheid vraagt. En klare taal van de Heer met een helder hoofd. Met hun dubbelslaande tong weten ze niet veel meer uit te brengen dan:

*"Tsav latsav, tsav latsav, kav lakav, kav lakav,
beetje van dit, beetje van dat."* (Jes. 28:10)

"Hoor hem!" smalen ze. "Jesaja, je moet nu eens ophouden met dat geneuzel over Gods oordeel. Je denkt toch niet dat je een stel kleine kinderen voor je hebt, die net van de moederborst af zijn? Wij zijn wel goed bij ons hoofd. Je moet niet denken dan de wijn ons verstand benevelt of zo."

De leiders van het volk hebben zich, vinden ze, goed ingedekt tegen het oordeel. Tegen de dood zelfs. Ze hebben een pact gesloten met de vroegere vijand Egypte en vertrouwen er zo op, dat ze van de aanstormende Assyrische gesel vrij zullen blijven. Maar dat hebben ze goed mis. Want de Heer brengt die gesel over stad en land. En dan zullen ze nog eens koeterwaals horen spreken. En als ze het abracadabra van de Assyrische soldaten niet verstaan, dan zal de zweep duidelijke taal spreken. Wanneer ze worden weggedreven.

Deze dronken opscheppers van Jeruzalem krijgen van de Heer een duidelijke en verrassende boodschap. 'Let op,' zegt God. Maar die verrassing zal voor hen niet positief zijn. Althans in eerste instantie niet. Want het betekent, dat hun de grond onder de voeten wordt weggeslagen. Er is eerst heel wat breekwerk nodig in Sion. Tot op de bodem. Wat overigens 'vreemd werk' is voor de Heer. Hij breekt niet graag af. Maar het is nodig. Want de Heer gaat een nieuw begin maken met zijn bouwwerk Sion. Daarvoor gaat hij eerst een solide fundament leggen.

*"Maar dit zegt God, de HEER:
Ik leg in Sion een fundament
met een uitgelezen grondsteen, een kostbare hoeksteen." (vs. 16^a)*

De Heer komt dus zelf in actie. Hij gaat Sion op een ander fundament bouwen. Op werkelijk vaste grond. En de Heer weet wat hij doet. Want deze hoeksteen houdt het. Hij valt bij de God niet door de mand, zoals de anderen, die hoekstenen van het volk zouden moeten zijn.

3. Geselecteerde hoeksteen

God legt in de beschrijving van deze fundamentsteen grote nadruk op zijn vastheid en zijn betrouwbaarheid.

Het is een kostbare hoeksteen. Speciaal door de Heer geselecteerd, om de bijzondere plaats in te nemen in het bouwwerk dat God gaat oprichten. Zijn Sion, de stad met fundamenten.

Op deze grondslag zal het bouwwerk van de Heer vast kunnen staan. Wie daarop vast verankerd staat, zal niet door de aanstormende gesel worden weggeslagen. Ik denk hier aan wat de Heer Jezus zei aan het eind van de Bergrede. Over die wijze man die zijn huis bouwde op de rots. Die man had zich vast verankerd op de Heer Jezus zelf en op zijn evangelie. En de regen stroomde neer en de vloed kwam op. En het huis op de rots stond vast.

Moeten we bij die hoeksteen onder Sion denken aan een echte brok onverzettelijk, keihard graniet of zoiets? Nee. Dat beeld spreekt wel mee. En we mogen dat beeld ook vasthouden.

Maar het woord hoeksteen wordt in de Bijbel gebruikt voor personen. De mannen, op wie de hele maatschappij steunt. De voorgangers, op wie de gemeente van Israël bouwt.

Dat konden de eerste hoorders van Jesaja begrijpen. Althans als ze hun Bijbel een beetje gekend hebben. En wanneer de alcohol hun hersens nog niet helemaal tot een vergiet heeft gemaakt.

Maar in Jeruzalem zijn de hoofden en hoekstenen verrot, dronken, onbetrouwbaar. Aangetaast door de alcohol. Wie daarop steunt komt ten val, samen met de opscheppers van Jeruzalem. Daar is het woord van de Heer heel duidelijk in. Daar is geen woord Frans bij, laat staan Assyrisch of koeterwaals.

Daarom gaat God een wel betrouwbaar fundament in Jeruzalem leggen. Hij legt onder Sion de Hoeksteen met een hoofdletter. En dan kunnen wij daarbij wel een naam noemen. De naam van de Heer Jezus Christus.

Dat hebben wij geleerd van de apostel Petrus. We lazen het in zijn brief. En Petrus heeft het weer van de meester Jezus zelf.

4. De Hoeksteen houdt het

Het moet op Petrus grote indruk gemaakt hebben, toen Jezus het woord uit Psalm 118 op zichzelf van toepassing verklaarde. Het was nog in de laatste dagen voor zijn arrestatie. De Heer vroeg toen in uiterste ernst aan zijn hoorders, overpriesters, schriftgeleerden en oudsten van het volk:

*"Hebt u deze schrifttekst dan niet gelezen:
'De steen die de bouwers afkeurden
is de hoeksteen geworden
Dankzij de Heer is dit gebeurd,
wonderbaarlijk is het om te zien.'"* (Marcus 12:10,11)

De hoeksteen Christus is het dragend fundament onder Sion. De meest opvallende en onmisbare steen in heel Gods bouwwerk. Zonder die steen zou de hele boel in elkaar storten. Hij is het verband in het gebouw van God. Op hem rust alles. 'Die kostbare hoeksteen leg ik in Sion neer,' zegt de Heer. En dan weet Jesaja nog niet dat het om de Christus gaat. Hij weet ook nog niet precies hoe de Heer dat zal doen. Maar dat het een heel bijzonder werk van God zal zijn is hem duidelijk. En het moet ook de hoorders duidelijk zijn. God vraagt er grote aandacht voor:

*"Maar dit zegt God, de HEER:
Ik leg in Sion een fundament
met een uitgelezen grondsteen, een kostbare hoeksteen."*

En dan voegt de Heer er aan toe voor zijn hoorders – en het is ook een dringend appèl:

*"Wie zijn vertrouwen daarop grondvest,
hoeft geen andere toevlucht te zoeken."*

Ofwel: Wie gelooft weet van geen wijken.

Dat wil zeggen: wie zich in geloof aan deze hoeksteen toevertrouwt, die hoeft niet weg te vluchten, wanneer Gods stormram nadert, de gesel van Gods oordeel. Hij hoeft niet overhaast de biezen te pakken en de benen te nemen in een wanhopige poging alsnog zijn leven veilig te stellen. Hij hoeft ook niet de hakken in het zand te zetten en zichzelf proberen in te dekken.

Want in Christus is je leven veilig, zelfs onder het oordeel van God over kerk en wereld. Daar hoef je niet aan te twijfelen. Want de mond van de Heer heeft het gesproken. En zijn woord is betrouwbaar. Zo vast als de rots, de hoeksteen onder Sion.

Deze hoeksteen houdt het. Hij stelt niet teleur. Hij valt niet door de mand bij God. En jij hoeft niet door de mand te vallen bij God, als je in hem vast verankerd bent en je huis op de rots hebt gebouwd.

Met deze hoeksteen Christus zul je niet beschaamd uitkomen. Zo geven Petrus en Paulus de woorden van onze tekst weer in hun brieven.

"In de Schrift staat immers: 'In Sion leg ik een hoeksteen die ik heb uitgekozen om zijn kostbaarheid; wie daarop vertrouwt, komt niet bedrogen uit.'" (1 Petrus 2:6)

5. Hoge verwachtingen

De hoge verwachtingen die God heeft van de hoeksteen Christus komen uit. De hoge verwachtingen, die de gelovigen van hem mogen hebben, komen ook uit. Het geloof in Christus is niet teleurstellend. Bij hem kom je niet bedrogen uit. Want in hem heb je vaste grond onder de voeten. Een rotsbodem die niet wankelt of scheurt. Wat er ook gebeurt in de wereld.

Vast staan in Christus, zelfs als de gesel van Gods oordeel over kerk en wereld gaat. Want het gaat het huis van God niet voorbij. Dat moet Jesaja al laten zien. En Petrus schrijft het ook in zijn eerste brief.

De vuurgloed die tot beproeving dient hoeft niemand te bevreemden, zegt de apostel in hoofdstuk 4:12.

"Laat niemand van u moeten lijden omdat hij een moordenaar is, een dief, misdadiger of onruststoker. Maar als u lijdt omdat u christen bent, schaam u dan niet en draag die naam tot eer van God. Besef goed dat de tijd van het oordeel is aangebroken. Dat oordeel begint bij Gods eigen mensen. Als het bij ons begint, hoe zal het dan aflopen met hen die weigeren het evangelie van God te aanvaarden?" (1 Petrus 4:15-17)

Woorden om bang van te worden. Namelijk wanneer je namelijk niet gelooft in Jezus Christus. Wanneer je niet vast staat op deze hoeksteen, die God in Sion legt. Wie gelooft in Christus weet van geen wijken. De neiging om hard weg te lopen mag je onderdrukken in Christus' kracht. Want met het evangelie van deze Heer heb je vaste grond onder de voeten. Ook als ambtsdragers.

"Deze boodschap is betrouwbaar en verdient onze volledige instemming: Christus Jezus is in de wereld gekomen om zondaars te redden." (1 Timoteüs 1:15)

Dat schrijft Paulus ter bemoediging aan zijn vriend en kind, de jonge ambtsdrager Timoteüs.

Met dat evangelie van Christus sta je vast in het geloof. Daarmee kun je, mag je en moet je aankomen bij de mensen in de gemeente. In een nuchtere dienst vol van de kracht van de Heilige Geest.

"Bedrink u niet, want dat leidt tot uitpattingen, maar laat de Geest u vervullen en zing met elkaar psalmen, hymnen en liederen die de Geest u ingeeft. Zing en jubel met heel uw hart voor de Heer en dank God, die uw Vader is, altijd voor alles in de naam van onze Heer Jezus Christus.

Aanvaard elkaars gezag uit eerbied voor Christus." (Efeziërs 5:18-21)

Dat geldt voor alle gelovigen, ambtsdrager of niet.

6. De Heer bouwt

Sion heeft een ander fundament nodig. Anders wordt het niets met de stad van God. Er moet eerst flink gebroken worden, tot op de grond toe. Maar daar laat God het niet bij. Hij laat Sion niet als een eeuwige puinhoop liggen. Hij legt een nieuw fundament én gaat met de bouw beginnen.

Dat moet Jesaja aanduiden in vers 17:

*"Ik zal het recht als meetlint hanteren
en de gerechtigheid als schietlood."*

Duimstok en meetlint gebruikt de bouwvakker om het grondvlak af te meten en de piketpaaltjes uit te zetten. Het schietlood wordt gebruikt om een muur recht te kunnen metselen.

Dat doet de Heer. Hij gebruikt voor de bouw van het nieuwe Sion het meetlint van het recht en het schietlood van de gerechtigheid. Daarmee zal de nieuwe stad worden gebouwd. Recht en gerechtigheid zijn immers de grondslag van de troon van David en de troon van God.

God gaat bouwen: een nieuw Jeruzalem op een betrouwbaar fundament, de kostbare hoeksteen Jezus Christus. Een tempelstad, waar een uitverkoren geslacht moet komen te wonen, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk dat Gods bijzondere eigendom is.

Zo ziet Petrus de Heer aan het werk als de Bouwmeester van zijn eigen huis, die heilige tempel. God bouwt op de levende steen Christus. En hij wil bouwen met levende stenen. Dat zijn de gelovigen. De mensen die door waar geloof in Christus verankerd zijn. Vastgehecht door de Geest op de dragende rots. Wie in Jezus Christus gelooft, wordt en is een levende steen. Hem en haar wil God gebruiken in zijn bouwwerk. Hij en zij die geloven en in Christus niet van wijken weten. Want God voegt ze in, in zijn hemels gebouw. Wanneer ze komen tot Christus, de levende steen.

Daartoe roept Petrus zijn lezers ook op.

"Voeg u bij hem, bij de levende steen die door de mensen werd afgekeurd maar door God werd uitgekozen om zijn kostbaarheid, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijke tempel. Vorm een heilige priesterschap om geestelijke offers te brengen die God, dankzij Jezus Christus, welgevallig zijn." (1 Petrus 2:4,5)

Een heilig priesterschap. Heel anders dus dan de dronkenlappen in Jesaja's dagen. Heilig moet de gemeente zijn. "Wees heilig, want ik ben heilig," zegt de Heer. God bouwt op de hoeksteen. En wie gelooft en zich laat gebruiken als levende stenen, zal delen in dat kostbare.

Maar diezelfde hoeksteen is een struikelblok voor wie niet gelooft. Je kunt je op hem te pletter lopen. Wanneer je je in ongehoorzaamheid aan het woord stoot aan Christus.

Dan wordt de kostbare hoeksteen een steen waarover men struikelt en een rotsblok waaraan men zich stoot. Je slaat te pletter, tenzij je je alsnog bekeert en gelooft in deze Heer Jezus Christus. Wie de hoeksteen veracht, krijgt te maken met de gesel van Gods oordeel. Het gebeurt, dat bouwlieden deze steen verachten. Maar God

heeft hem gemaakt tot een hoeksteen. Hij paste precies op de plaats die God hem togedacht heeft. Hoeksteen onder Gods Sion.

Wie gelooft in hem weet van geen wijken. Hij staat vast in Christus. In alle rust. Zo mag je met hem mee. Achter hem aan als ambtsdrager en gemeentelid. Om te wonen in de stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwheer is. Hij die gelooft, haast niet. Wie gelooft weet van geen wijken. Maar hij is zeker van zijn bestemming. In Christus namelijk.

Amen.